Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

Αναμφισβήτητα, οι αναρχικοί έχουν διαπράξει χιλιάδες σφάλματα, έχουν πει εκατοντάδες ανοησίες, έμειναν, όμως, πάντοτε αγνοί και παραμένουν το κατ' εξοχήν επαναστατικό κίνημα το κίνημα, του μέλλοντος, γιατί έχουν μάθει ν' αντιστέκονται στις εκλογικές σειρήνες.

Θα είμασταν, πράγματι, ασυγχώρητοι, αν αφήναμε να παρασυρθούμε στη δίνη, τη στιγμή που η ώρα μας πλησιάζει με γοργό βήμα.

Μαλατέστα

Το βλέπουμε ξεκάθαρα: στο αντιπροσωπευτικό σύστημα, ακόμα κι όταν βελτιώνεται με τα δημοψηφίσματα, ο λαϊκός έλεγχος είναι ανύπαρκτος και καθώς δεν μπορεί να υπάρχει σοβαρή ελευθερία του λαού χωρίς αυτόν τον έλεγχο, φτάνουμε στο συμπέρασμα ότι η λαϊκή ελευθερία μας, η διακυβέρνησή μας από μας τους ίδιους, δεν είναι παρά μια ψευτιά.

Μπακούνιν

Αθήνα, 10 Οκτώβρη 1986 — Νο 7

Φίλε αναγνώστη, τώρα που διογκώνεται ο οχετός της ψηφοθηρίας και της πολιτικολογίας των υποψηφίων δημάρχων, βρίσκεσαι για μια φορά ακόμη αντιμέτωπος με μια σειρά ψευτοδιλημμάτων: πρέπει να διαλέξεις ανάμεσα σε διαφορετικά πρόσωπα, σε διαφορετικές υποσχέσεις και σε διαφορετικές προοπτικές. Ξέρεις καλά όμως ότι την επόμενη των εκλογών τίποτε διαφορετικό δεν θα συμβεί στη ζωή σου, εσύ θα ξαναμπείς στην παραγωγή, ο νέος δήμαρχος στο γραφείο του και τα αφεντικά θα συνεχίσουν να ασκούν την εξουσία –όπως και πριν από τις εκλογές. Και φυσικά το ερώτημα θα παραμένει: Ποιος και πώς θα μπορεί να ελέγχει τους εκλεγμένους για τον τρόπο που θα διαχειρίζονται την εξουσία; Μήπως εσύ, ο ψηφοφόρος, που θα περιμένεις ως τις επόμενες εκλογές για να ξαναψηφίσεις άλλον, καινούργιο αντιπρόσωπο, όντας προδομένος από τον πρώτο;

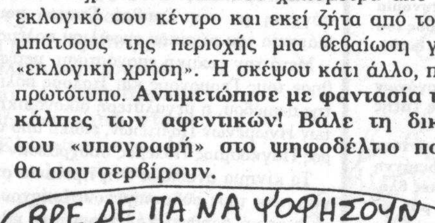
Φίλε αναγνώστη, ο νόμος τους προβλέπει ποινές για όσους δεν προσέλθουν στις κάλπες. Κι όμως λένε την εκλογική διαδικασία «δικαίωμα του εκλέγειν». Γιατί αυτό που τους κόφτει δεν είναι τίποτε άλλο παρά η συντήρηση του μύθου της λαϊκής εντολής: έτσι μόνο μπορούν να επικαλούνται τη «νομιμότητα» της δημοκρατίας τους, που φυσικά δεν είναι δημοκρατία, μια και ο «λαός» δεν μπορεί να αποφασίζει για τίποτε παρά μόνο για τους προεπιλεγμένους από τα αφεντικά, «αντιπροσώπους». Οι αναρχικοί ήταν πάντα ενάντια στις αντιπροσωπευτικές εκλογές. Όχι γιατί περιφρονούν το δικαίωμα της έκφρασης της ελεύθερης γνώμης κάθε ατόμου μέσω ενός ψηφοδέλτιου, αλλά γιατί το ψηφοδέλτιο των κοινοβουλευτικών δημοκρατιών λειτουργεί σαν προπέτασμα καπνού: η αντιπροσώπευση αυτού του είδους οδηγεί στην παραίτηση και εκείνοι που ασκούν την εξουσία είναι πάντα οι ίδιοι. Γι' αυτό κι οι αναρχικοί πάντα παλεύουν για την ανατροπή της κοινωνίας που στηρίζεται στην άσκηση εξουσίας από κάποιους πάνω σε κάποιους άλλους, έστω και με την εκλογική ωραιοποίηση.

Φίλε αναγνώστη, μπορεί βέβαια οι εκλογές να μην είναι η μοναδική απάτη των σαλτιμπάγκων της εξουσίας. **Είναι όμως μια πολύ καλή ευκαιρία για να καταφέρεις ένα σημαντικό χτύπημα σιους πολιτικάντηδες** και ταυτόχρονα να πας ένα βήμα μπροστά προς την κατεύθυνση μιας κοινωνίας που τα μέλη της θα αυτοδιαχειρίζονται τις ζωές τους. Τούτο το χτύπημα είναι η **άκυρη ή λευκή ψήφος ή ακόμη καλύτερα η αποχή από τις εκλογές.**

Φίλε αναγνώστη, με την άκυρη ή λευκή ψήφο ή με την αποχή σου αρνιέσαι να νομιμοποιήσεις τους κομματικούς απατεώνες. Η δική σου απάντηση πρέπει να είναι η αυτοοργάνωσή σου έτσι ώστε να πάρεις στα χέρια σου τη ζωή της γειτονιάς σου, να αναλάβεις εσύ αυτό που ονομάζουν «τοπική αυτοδιοίκηση». Για παράδειγμα, οι εκλεγμένοι σου αντιπρόσωποι δεν θα κάνουν πάρκο όταν εσύ θα θέλεις πάρκο, γιατί υψηλότερα συμφέροντα θα τους επιβάλλουν να κάνουν αντί πάρκου, λεωφόρο (περίπτωση Ζωγράφου) –και δεν θα μπορείς να κάνεις τίποτε για να αλλάξει η κατάσταση. Η αναρχική πρόταση είναι να οργανωθείς σε ομάδες γειτονιάς, που τα μέλη τους θα αναλαμβάνουν συγκεκριμένες αρμοδιότητες και θα είναι ανά πάσα στιγμή ανακλητά: ο ασυνεπής θα χάνει τις αρμοδιότητές του, αυτόματα. Έτσι, θα αποφασίζεις εσύ με τους συνδημότες σου, άμεσα, για κάθε θέμα που θα προκύπτει.

Φίλε αναγνώστη, η αναρχική κοινωνία δεν είναι ουτοπία. Η ιστορία της αναρχίας είναι γεμάτη από διδακτικές εμπειρίες. Ένα από τα διδάγματα ήταν και η ανάγκη να σπάσουν οι μύθοι που καλλιεργούν ανά τους αιώνες τα αφεντικά. Σε τούτη την περίπτωση, είναι αναγκαίο να σπάσει ο μύθος των εκλογών. Και θα σπάσει με την **έμπρακτη αντίστασή σου** στις παραπλανητικές υποσχέσεις, **με την αποχή, την λευκή ή άκυρη ψήφο σου.**

Φίλε αναγνώστη, σε τούτες τις εκλογές δώσε την απάντηση που τους πρέπει: άκυρο ή λευκό στις κάλπες των αφεντικών ή ακόμη καλύτερα, πήγαινε βόλτα σε μια παραλία που θα απέχει πάνω από 200 χιλιόμετρα από το εκλογικό σου κέντρο και εκεί ζήτα από τους μπάτσους της περιοχής μια βεβαίωση για «εκλογική χρήση». Ή σκέψου κάτι άλλο, πιο πρωτότυπο. **Αντιμετώπισε με φαντασία τις κάλπες των αφεντικών! Βάλε τη δική σου «υπογραφή» στο ψηφοδέλτιο που θα σου σερβίρουν.**

ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Στις 8 Οκτώβρη, συμπληρώνονται 4 μήνες από τότε που πιάστηκαν οι Κώστας Πέτρου, Πασχάλης Λιάλιαρης κι άλλοι 8, στη Θεσσαλονίκη, κατηγορούμενοι για καμιά δεκαριά κακουργήματα, πλημμελήματα και πταίσματα, επειδή δήθεν πέταξαν μολότωφ σε περιπολικό κι έκαψαν 2 παιδιά του Δροσογιάννη, στις 7-8 Ιούνη, έξω απ' τη Φυσικομαθηματική Σχολή του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου.

Με ολοσέλιδα άρθρα, κάτω από τεράστιους τίτλους, όλες οι εφημερίδες των ημερών εκείνων έχυναν ποταμούς δακρύων για τους «καμμένους» αστυνομικούς, τόσο που νόμιζες πως τα «εκτεταμένα εγκαύματά τους» πονούσαν πιότερο τους δημοσιογράφους παρά τα «θύματα της βομβιστικής ενάργειας». Η φωτογραφία της «χαροκαμμένης» οικογένειας του διοικητή του Δ΄ Αστυνομικού Τμήματος Ασφάλειας Θεσσαλονίκης, Χορτοζίδη, και η φωτογραφία των επιδέσμων που τύλιγαν τον ξεροψημένο αστυφύλακα Μέλιο, τύφλωσαν και κούφαναν όλο το πολιτικό φάσμα απ' το εθνικοσοσιαλιστικό ΠΑΣΟΚ μέχρι την παραδοσιακή δεξιά και τους κομμουνιστές έσω– και εξωκοινοβουλευτικούς, που δεν είδαν τα σακατεμένα απ' τα μεσαιωνικά βασανιστήρια κορμιά των 10 κρατουμένων και δεν άκουσαν τα ουρλιαχτά του πόνου και του τρόμου τους.

Κι αφού δεν είδαν και δεν άκουσαν, επόμενο ήταν και να μην σκεφτούν το ότι υπεύθυνοι για όλα αυτά ήταν το κράτος και η κυβέρνηση και ο αρχιστράτηγος της ΕΛΑΣ και ο επικεφαλής της δικαιοσύνης και όλοι εκείνοι οι ΜΑΤ και ΜΕΑτζήδες που είχαν και έχουν βαλθεί να εξοντώσουν στην κυρολεξία όλους τους νέους στο σώμα ή στην καρδιά και στο μυαλό ανθρώπους (Τσιρώνης, Κουμής, Κανελλοπούλου, Καλτεζάς, Τσουτσουβής, Μαυροειδής και πάμπολλοι άλλοι), εφαρμόζοντας ένα ιδιόμορφο και εντελώς διεστραμμένο apartheid.

Η δικαιοσύνη, από την άλλη μεριά, τυφλή και κουφή, αποφάσισε την προφυλάκιση των 10, με βάση ομολογίες αποσπασμένες με φάλαγγα, γροθιές, καράτε, κλομπς, με ψυχολογική βία και μ' όλο το οπλοστάσιο των σύγχρονων Σέρλοκ Χολμς.

Σήμερα, τέσσερεις μήνες μετά τη σύλληψή τους, ο Κώστας Πέτρου κι ο Πασχάλης Λιάλιαρης εξακολουθούν να σαπίζουν στο Γεντί Κουλέ. Μολονότι οι υπόλοιποι συγκρατούμενοί τους για την ίδια υπόθεση έχουν κιόλας

συνέχεια στην 4

Η καταστολή στο Λυκαβηττό

Στις 28 Σεπτέμβρη, τα ΜΑΤ και τα ΜΕΑ επιτέθηκαν με πρόσχημα την «τήρηση της τάξης», εναντίον των ατόμων που παρακολουθούσαν την ροκ συναυλία στο Λυκαβηττό. Οι τραυματίες ήταν δεκάδες, ενώ από τους τέσσερις που συνελήφθηκαν, ο ένας κατέληξε βαριά κακοποιημένος, στον Ευαγγελισμό, ο δεύτερος παραδόθηκε στην Αερονομία –όντας σμηνίτης– και οι υπόλοιποι δύο καταδικάστηκαν μετά από στημένη πολιτική δίκη. Η κακοποίηση του πρώτου κρατούμενου έγινε μέσα στην κλούβα «ΕΑ 10301», δίχως «αυτόπτες μάρτυρες».

Η στημένη δίκη

Οι δύο που συνελήφθηκαν, οι Π. Νικολακέας και Π. Αντωνιάδης, οδηγήθηκαν στον εισαγγελέα Γιώργο Συνιώρη, που τους παρέπεμψε στο αυτόφωρο τριμελές, κατηγορώντας τους για «διατάραξη της κοινής ειρήνης, εξύβριση και απρόκλητες σωματικές βλάβες σε βάρος 9 αστυνομικών». Η δίκη έγινε την Τρίτη, 30 Σεπτέμβρη και έληξε με την καταδίκη του Π. Νικολακέα σε 8 μήνες για «διατάραξη κοινής ειρήνης» και του Π. Αντωνιάδη σε 12 μήνες για «διατάραξη και απρόκλητη σωματική βλάβη» σε βάρος του υπαστυνόμου Πίτσιου. Οι καταδικασθέντες άσκησαν έφεση και απελευθερώθηκαν προς το παρόν από τα δικαστήρια των αφεντικών. Είναι χαρακτηριστικό του κλίματος της δίκης το γεγονός ότι ο μπάτσος Πίτσιος δεν παρουσιάστηκε να καταθέσει στο δικαστήριο κατά του Αντωνιάδη. Επιπρόσθετα, η έγγραφη κατάθεσή του ανέφερε ότι δεν είναι σε θέση να γνωρίζει ποιος ήταν εκείνος που τον χτύπησε. Όμως, στο δικαστήριο εμφανίστηκε κάποιος ΜΑΤατζής που είπε ότι «είδε τον Αντωνιάδη να χτυπά τον Πίτσιο». Έτσι βρέθηκε το νομικό πρόσχημα για την ολοκλήρωση της στημένης δίκης και την καταδίκη των δύο. Τώρα, ο αγώνας θα δοθεί στο εφετείο.

Το ιστορικό μέσα από μια μήνυση.

Στις 3 Οκτώβρη, η Κατερίνα Γώγου υπέβαλε μήνυση κατά του Δροσογιάννη (που βέβαια καλύπτεται από «βουλευτική ασυλία»), κατά του Αρκουδέα και κατά του Πίτσιου, καθώς και κατά όλων των μπάτσων που πήραν μέρος στην επίθεση στο Λυκαβηττό. Η Γώγου ήταν ένα από τα θύματα της καταστολής στο Λυκαβηττό. Η μήνυσή της είναι ιδιαίτερα διδακτική, μια και περιέχει το ιστορικό της επίθεσης των ΜΑΤ και ΜΕΑ στις 28 Σεπτέμβρη. Η μήνυση αναφέρει τα εξής:

«Μηνύω και θέλω παραστεί ως πολιτική ενάγουσα για κακοποίησή μου, τους έναντι αναφερομένους.

Για τους κάτωθι λόγους:

Την 28η Σεπτέμβρη γύρω στις 10.00΄ μ.μ. στο θέατρο Λυκαβηττού γινόταν συναυλία ροκ συγκροτημάτων, η οποία είχε αρχίσει γύρω στις 9.00 μ.μ.

Έξω από το χώρο του θεάτρου υπήρχε μεγάλος αριθμός ατόμων οι οποίοι δεν είχαν χρήματα για να πληρώσουν το εισιτήριο να μπουν στον χώρο του θεάτρου. Οι διοργανωτές της συναυλίας αποφάσισαν να επιτρέψουν την είσοδο στους έξω από το χώρο του θεάτρου ευρισκομένους χωρίς εισιτήριο και ζήτησαν να ανοίξουν οι πόρτες του θεάτρου. Όμως η παρευρισκόμενη εκεί αστυνομική δύναμη «είχε άλλη γνώμη» και αντιμετώπιζε με προκλητικό και υβριστικό τρόπο όσους επιχειρούσαν να μπουν στο χώρο του θεάτρου. Σαν διαμαρτυρία στην προκλητικότητα της αστυνομίας και της άρνησής της να συμμορφωθεί προς τις υποδείξεις των διοργανωτών, όπως όφειλε, τα μουσικά συγκροτήματα σταμάτησαν την συναυλία και ζητούσαν από τα μικρόφωνα να αφήσει η αστυνομία τους έξω από το θέατρο να μπουν μέσα. Η αστυνομία δεν έδωσε καμμιά σημασία στους διοργανωτές της συναυλίας και με πρόσχημα μερικά άδεια κουτιά αναψυκτικών που πετάχτηκαν προς τον χώρο των αστυνομικών από τους μέσα στο θέατρο ευρισκομένους, άρχισε να εκτοξεύει σωρεία δακρυγόνων και καπνογόνων μέσα στο θέατρο, βάζοντας έτσι σε άμεσο κίνδυνο ασφυξίας εμένα και όσους βρισκόντουσαν μέσα στο χώρο του θεάτρου. Για να αποφύγουμε τις συνέπειες της αστυνομικής βαρβαρότητας και αυθαιρεσίας εγώ, η κόρη μου και ένας φίλος επιχειρήσαμε να βγούμε από το χώρο του θεάτρου και να πλησιάσουμε προς το μηχανάκι μας που βρισκόταν παρκαρισμένο έξω από το θέατρο. Πλησιάζοντας προς το μηχανάκι μία διμοιρία ροπαλοφόρων και ασπιδοφόρων Μ.Α.Τ. χύμηξε πάνω μας με πρωτοφανή μανία και αγριότητα και κατάφερε πάνω στα κεφάλια και σ' άλλα σημεία του σώματός μας εκατοντάδες χτυπήματα με ρόπαλα, βρίζοντάς μας παράλληλα με τα πιο χυδαία επίθετα. Οι δε επικεφαλής των μαινομένων ροπαλοφόρων τους εφιστούσαν την προσοχή να χτυπούν στο κεφάλι και όχι σ' άλλα σημεία του σώματος έτσι ώστε να κινδυνεύει άμεσα η ζωή μας. Παράλληλα έσπρωχναν την κόρη μου στο χείλος του γκρεμού με φόβο να σκοτωθεί.

Από το βάρβαρο ξυλοδαρμό μου και τα χτυπήματα στο κεφάλι έπαθα πολλαπλές εκχυμώσεις στο κεφάλι και στο πρόσωπο, ζαλάδες, νευρικό σοκ, δυσλεξία και άλλα και μεταφέρθηκα αιμόφυρτη στο νοσοκομείο Ευαγγελισμός, όπου μετά από τις πρώτες βοήθειες που μου παρασχέθηκαν, μου έβγαλαν ακτινογραφίες και μου είπαν ότι ενδέχεται να έχει προκληθεί εγκεφαλική αιμοραγία, η οποία μπορεί να εκδηλωθεί μέσα σ' ένα μήνα από τη μέρα του ξυλοδαρμού. Οι σωματικές βλάβες που μου προκάλεσε η μανία των ροπαλοφόρων είναι ολοφάνερες και μπορούν να πιστοποιηθούν από αρμόδιο ιατροδικαστή ακόμη και σήμερα παρ' όλο που έχουν περάσει 5 μέρες από τότε.

Επειδή θεωρώ ότι οι ροπαλοφόροι των Μ.Α.Τ. των Μ.Ε.Α. και γενικά η αστυνομία δεν λειτουργεί με δικιά της πρωτοβουλία αλλά εφαρμόζει εντολές και εγκυκλίους του Υπουργού Δημόσιας Τάξης Αντώνη Δροσογιάννη, τις οποίες ερμηνεύει κατά τις διαθέσεις του και εφαρμόζει ο Αττικάρχης Νίκωνας Αρκουδέας.

Επειδή την ευθύνη για τις πράξεις των υφισταμένων τους αστυνομικών οργάνων φέρουν άμεσα οι προϊστάμενοί τους και πάνω απ' όλους ο υπουργός Δημόσιας Τάξης και ο Αττικάρχης.

Επειδή τα όρια της δικαιοδοσίας των αστυνομικών οργάνων καθορίζονται από τους παραπάνω αναφερόμενους προϊσταμένους τους, μηνύω τους Αντώνη Δροσογιάννη και Νίκωνα Αρκουδέα για ηθική αυτουργία στην κακοποίηση και στις σωματικές βλάβες που μας προκάλεσαν εκτεινόμενες μέχρι την απόπειρα ανθρωποκτονίας μου ως προκύπτει από το είδος των χτυπημάτων που δέχτηκα. Μηνύω τους διοικητές της Αστυνομικής δύναμης που είχε αναλάβει την περιφρούρηση του χώρου του θεάτρου εκείνη την συγκεκριμένη μέρα και ώρα καθώς και τους αγνώστους σ' εμένα υφισταμένους τους ροπαλοφόρους που με κακοποίησαν, σαν φυσικούς αυτουργούς της κακοποίησής μου, των σωματικών βλαβών που μου προκάλεσαν και της εξύβρισης λόγου και έργου που ασκήθηκε πάνω μου.

Ζητάω να δοθεί ιδιαίτερη προσοχή στο γεγονός ότι όλα αυτά τα αδικήματα που η αστυνομία διέπραξε σε βάρος μου τα διέπραξε εν γνώσει του γεγονότος ότι είμαι γνωστή από την επαγγελματική μου δραστηριότητα στον καλλιτεχνικό χώρο και όταν η αστυνομία φτάνει στο σημείο να κακοποιεί τόσο βάρβαρα εμένα, μπορούμε εύκολα να συμπεράνουμε πόσο κινδυνεύουν από την αστυνομική μανία οι τόσοι και τόσοι «ανώνυμοι» που η αστυνομία κακοποιεί τόσο συχνά τον τελευταίο καιρό.

Η μηνύουσα Κατερίνα Γώγου»

Αλληλεγγύη στους αναρχικούς φυλακισμένους

• Ο Ρότζερ Ζατκόφσκι, γαλλικής υποκοότητας, συνελήφθη το καλοκαίρι του 1985 στη Γερμανία, στη διάρκεια μιας βίαιης διαδήλωσης αναρχικών για τη δολοφονία του Γκούντερ Σέερ από μπάτσους. Κρατήθηκε σε «προληπτική φυλάκιση» επί μήνες δίχως καμία επαφή με τον έξω κόσμο. Η κράτησή του αποκαλύφθηκε από άλλους συγκρατούμενούς του, τον Δεκέμβρη του 1985. Ακολούθησε η δίκη του, στις 19 Δεκέμβρη 1985, που έγινε «κεκλεισμένων των θυρών». Στον Ζατκόφσκι, που δεν μιλά γερμανικά, απαγορεύτηκε η χρήση διερμηνέα. Καταδικάστηκε σε φυλάκιση δύο χρόνων δίχως δικαίωμα να ασκήσει έφεση. Τώρα βρίσκεται σε απομόνωση, θύμα του αστυνομικού κράτους της Δυτικής Γερμανίας. Υπάρχει άμεση ανάγκη να γίνει ευρύτερα γνωστή η περίπτωσή του. Η διεύθυνση στην οποία μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί του, είναι:

Roger Szatkowski
1 Berlin 21
Alt-Moabit 12A, Germany

(Τις παραπάνω πληροφορίες έδωσε η **Επιτροπή Διεθνών Σχέσεων της Γαλικής Αναρχικής Ομοσπονδίας**).

• Ο Ρόμπερτ Τσέσλαχ κι ο Τόμεκ Λουπάνωφ, Πολωνοί αντικαθεστωτικοί που έχουν πιαστεί από το 1982 επειδή προσπάθησαν να αντισταθούν ένοπλα στην στρατιωτική δικτατορία, ζητούν την υλική ή ηθική συμπαράστασή σας. Γράψτε τους:

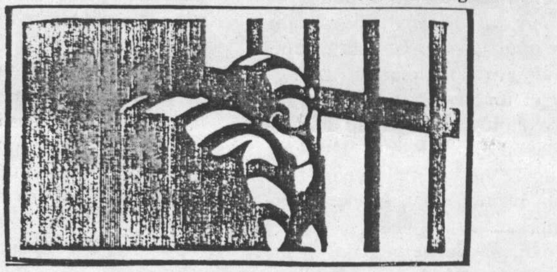
Robert et Tomek
BM Wild, London WCIN 3XX

• Σε 15 μήνες καταδικάστηκε, στις 18 Ιούνη 1986 από το εφετείο του Μπορντώ, ο Μπρούνο Πουαριέ. Ο Μπρούνο αρνήθηκε να φορέσει την στρατιωτική στολή δηλώνοντας ότι: δεν είναι αντιρρησίας συνείδησης αλλά αναρχικός αντιμιλιταριστής.

Πρωτόδικα είχε καταδικαστεί σε 160 ώρες πρόσθετη πολιτική θητεία και 3 βδομάδες με αναστολή, ο εισαγγελέας όμως θεωρώντας την ποινή πολύ ελαφριά άσκησε έφεση υπέρ του νόμου.

Ο Πουαριέ βρίσκεται στις Φυλακές του Γκραντινιάν. Εκφράστε του την συμπαράστασή σας στη διεύθυνση:

Bruno Poirier
écrou 22255 cellule 412
17 rue de Chouiney 3370 Gradignan

Ο Αναρχικός Μαύρος Σταυρός και στην Αυστραλία

Στις 6 Μάη 1986, ιδρύθηκε στη Μελβούρνη ένα ακόμη γραφείο του διεθνούς οργανισμού αναρχικής αλληλεγγύης **Μαύρος Σταυρός**. Στην ιδρυτική του διακήρυξη σημειώνεται μεταξύ άλλων, ότι στόχοι του γραφείου είναι:

1) να υποστηριχτούν οι αναρχικοί φυλακισμένοι στην Αυστραλία και στο εξωτερικό.

2) να υποστηριχτούν οι πολιτικοί κρατούμενοι στην Αυστραλία.

3) να αποκατασταθεί συνεχής επικοινωνία με τα άλλα γραφεία του Μαύρου Σταυρού στην Αυστραλία και στο εξωτερικό.

4) να βοηθηθούν τα θύματα των διωγμών για λόγους θρησκευτικούς, ηθικούς, φυλετικούς ή εθνικιστικούς.

Το κίνημα αλληλεγγύης προς τους φυλακισμένους για πρώτη φορά εμφανίστηκε στην τσαρική Ρωσία με το όνομα Αναρχικός Ερυθρός Σταυρός και με στόχο την οργανωμένη υποστήριξη των πολιτικών φυλακισμένων και των προσφύγων. Αρχικά οι δραστηριότητές του κάλυψαν τις αντισημιτικές διώξεις. Αργότερα το όνομά του άλλαξε και έγινε **Αναρχικός Μαύρος Σταυρός (ABC)** για να αποφεύγεται η σύγχυση με τον Ερυθρό Σταυρό που επίσης παρουσίαζε δραστηριότητα στη διάρκεια του ρώσικου εμφύλιου πολέμου.

Μετά την ρωσική επανάσταση, μετέφερε την έδρα του στο Βερολίνο, όπου βοήθησε τους Γερμανούς και Ιταλούς πολιτικούς κρατούμενους. Στη διάρκεια αυτής της περιόδου, η μεγαλύτερη οικονομική βοήθεια προερχόταν από τους αναρχικούς των Ηνωμένων Πολιτειών, ειδικά από το Σικάγο. Το οικονομικό κραχ και ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος υποχρέωσαν σε αδράνεια τον ABC.

Το κίνημα αναβίωσε στη Βρετανία στη δεκαετία του '60 με στόχο την αλληλεγγύη προς τους φυλακισμένους Ισπανούς αναρχικούς, προς τους οποίους στελνόταν χρηματική βοήθεια και παρεχόταν ηθική υποστήριξη. Σε πολλές περιπτώσεις ο Αναρχικός Μαύρος Σταυρός άσκησε τέτοια πίεση στις κυβερνήσεις, ώστε πέτυχε την απελευθέρωση αναρχικών κρατούμενων.

Σήμερα, υπάρχουν δεκάδες γραφεία του Αναρχικού Μαύρου Σταυρού στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ, κυρίως.

Όσοι επιθυμούν να επικοινωνήσουν με τον ABC, μπορούν να απευθυνθούν στη διεύθυνση: **BLACK FLAG-BLACK CROSS, BM HURRICANE, LONDON, WCIN 3XX.**

Επίσης, το γραφείο της Μελβούρνης ζητά αλληλογραφία με κάθε ενδιαφερόμενο, στη διεύθυνση: **A.B.C. C/o, P.O. BOX 1066, NORTH RICHMOND 3121, MELBOURNE, AUSTRALIA.**

ΠΗΡΑΜΕ ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΣΑΣ...

• Από την «**Πρωτοβουλία Αναρχικών Χανίων**» πήραμε μία προκήρυξή τους με τίτλο «ΟΥΤΕ ΣΚΛΑΒΟΙ – ΟΥΤΕ ΡΟΜΠΟΤ». Η προκήρυξη αυτή μοιράστηκε και στα Χανιά και στην Αθήνα. Εδώ, αναδημοσιεύουμε τμήματά της.

«Στην ημερήσια διάταξη του διεθνούς καπιταλισμού και κρατισμού, μπαίνει το ζήτημα του απόλυτου ελέγχου της κοινωνίας απ' το κράτος.

Στην περίπτωση του ελληνικού καπιταλισμού αυτό εκφράζεται με τον νόμο για τις νέες ταυτότητες.

Σύμφωνα μ' αυτό το νόμο εφαρμόζεται το ΕΚΑΜ (ΕΝΙΑΙΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΜΗΤΡΩΟΥ) που είναι μια καρτέλα από ειδικό χαρτί (ώστε να διαβάζεται απ' τα αναγνωριστικά μηχανήματα) με 13 ψηφία στα οποία θα υπάρχουν πληροφορίες για συνδικαλιστική δράση, συμμετοχή σε οργανώσεις, αν υπηρετήσαμε το στρατό, κοινωνικές και πολιτικές πεποιθήσεις, χρέη στο δημόσιο, ποινικό μητρώο, ιατρικό ιστορικό, σεξουαλική ζωή, αν συμμετέσχαμε στην τάδε συγκέντρωση, κλπ, κλπ, κλπ.

Όλες αυτές οι πληροφορίες θα περνιούνται στη μνήμη του κεντρικού κομπιούτερ της ασφάλειας (αυτό που χάρισε ο Λάτσης στο κράτος) και θα συνδέονται με τερματικούς σταθμούς που θα υπάρχουν σ' όλα τα αστυνομικά τμήματα, που με την σειρά τους επικοινωνούν με τα περιπολικά. Στην πράξη, αυτό σημαίνει ότι εκεί που περπατάμε στο δρόμο, να μας σταματήσουν και μέσα σε χρόνο μηδέν, μπορούν να μάθουν τα πάντα για μας, απ' τη στιγμή που γεννηθήκαμε μέχρι την τελευταία καταχώρηση πληροφορίας στα κεντρικά.

Όμως, στην ίδια τη δικιά τους γλώσσα, στη γλώσσα της οικονομίας, ο άνθρωπος είναι μεταβλητό κεφάλαιο, δηλαδή απρόβλεπτο. Πράγμα που σημαίνει ότι υπάρχει η δυνατότητα να αντισταθούμε. Στο άμεσα πρακτικό πεδίο της καθημερινής αντίστασης υπάρχουν γενικά 3 μέτωπα για να μπλοκάρουμε την κομπιουτεροποίηση του κόσμου.

α) **«Καταστροφές» στις μνήμες των κρατικών κομπιούτερς, σπάσιμο των κωδικών, κλοπή απορήτων, άνοιγμα μυστικών πληροφοριών στις απαγορευμένες ζώνες των κομπιούτερ μέσω άλλων κομπιούτερ.**

β) **οργανωμένο και μαζικό σαμποτάζ σε ότι αφορά τους προσωπικούς αριθμούς, ούτως ώστε οι διαδικασίες, οι εντολές και οι πληροφορίες να μην περνάνε απ' τα αναγνωριστικά μηχανήματα σε κομπιούτερ και μετά σ' άλλα κομπιούτερ και να καταλήγουν σε εκδοτικά διανεμητικά μηχανήματα. Αυτό επιτυγχάνεται πολύ απλά. Απλώς οποιοδήποτε έντυπο το συμπληρώνουμε χειρόγραφα, δεν δίνουμε πρoσωπικούς αριθμούς, μουτζουρώνουμε νούμερα και αναγνωριστικές καρτέλες κλπ. Το αποτέλεσμα θα είναι σ' όλους τους κομπιούτερς να κάθονται ακόμα άνθρωποι, και να προετοιμάζουν τις πληροφορίες, να ελέγχουν τα «λάθη» κλπ, πριν τις υποβάλουν.**

γ) **Όλα αυτά σε συνδυασμό με την πρακτική καταστροφή αναγνωριστικών μηχανημάτων, τερματικών σταθμών, και κάθε είδους κομπιούτερ, θα καταστήσουν οικονομικά ασύμφορο το όλο σύστημα.**

Εμείς δεν διαλέγουμε ανάμεσα στην επιστροφή στην παλιά αθλιότητα ή προχώρημα στη νέα αθλιότητα.

Δεν θέλουμε να γίνουμε ούτε σκλάβοι, ούτε ρομπότ!»

ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ Η ΔΕΝ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ;

Στις 2 η ώρα, τα ξημερώματα του Σαββάτου, 27 Σεπτέμβρη, δυο περιπολικά και μια διμοιρία ΜΑΤ της ΕΛΑΣ κύκλωσαν και συνέλαβαν, κοντά στα Εξάρχεια, πέντε «φίλους του Νίκου Τσουβαλάκη» που κολλούσαν αφίσσες ενάντια στην καταπίεση που υφίσταται ο ίδιος κι όλοι γενικά οι κρατούμενοι στις ελληνικές φυλακές.

Οι 5 [illegible]ήθηκαν στην Ασφάλεια κι από 'κει στον εισαγγελέα που τους έστειλε στο αυτόφωρο κατηγορώντας τους για «παράνομη αφισσοκόλληση» και «περιύβριση αρχής».

Το αυτόφωρο ανέβαλε την εκδίκαση της υπόθεσης για τις 6 Οκτώβρη επειδή οι αστυνομικοί-μάρτυρες κατηγορίας απουσίαζαν. Οι κρατούμενοι αφέθηκαν ελεύθεροι.

Πέρα απ' το γελοίο της κατηγορίας της «παράνομης αφισσοκόλησης» μερικές μέρες πριν τις δημοτικές εκλογές που δεν έχει μείνει τοίχος για τοίχο χωρίς τη φάτσα κάποιου υποψήφιου, θέμα μπαίνει και για την κατηγορία της «περιύβρισης αρχής» που κατά τον εισαγγελέα στοιχειοθετείται με τη φράση «ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ».

Εμείς, θυμίζουμε στον εισαγγελέα ότι... η υπόθεση της Χρυσούλας Γιαταγάνα μένει ανοιχτή: ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ;

ΚΑΒΑΛΑ: ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ

Αναρχικοί και αυτόνομοι απ' την Καβάλα, αλλά κι από άλλες πόλεις της Ανατολικής Μακεδονίας, παρακολούθησαν τις εκδηλώσεις που οργάνωσαν η **αντιεξουσιαστική ομάδα «είσοδος κινδύνου»** και η **ομάδα εναλλακτικής δράσης** στο Δημοτικό Πάρκο της πόλης στις 27 και 28 Σεπτέμβρη.

Την πρώτη μέρα διαβάστηκε εισήγηση των ομάδων για την τοπική αυτοδιοίκηση και ακολούθησε ανοιχτή συζήτηση (χωρίς προεδρείο). Από τους υποψήφιους δήμαρχους –που προσκλήθηκαν όλοι– την εκδήλωση παρακολούθησε ο υποψήφιος της Δημοτικής Ενότητας, Μπεζάς. Την ίδια μέρα προβλήθηκε και η ταινία **the wall.**

Τη δεύτερη μέρα διαβάστηκε εισήγηση των ομάδων για τα πυρηνικά και προβλήθηκαν οι ταινίες **κογιανίσκατσι, γιεια σου πίθηκε** και **Φριτς ο γάτος.**

Παράλληλα, στο Δημοτικό Πάρκο, λειτούργησαν εκθέσεις με συμμετοχή και των ομάδων **φάκα πράξη** και **κατάληψη λεωφόρου νίκης** από τη Θεσσαλονίκη,

Σας θυμίζουμε ότι η «είσοδος κινδύνου», πέρα από το ομώνυμο περιοδικό που εκδίδει, λειτουργεί και βιβλιοπωλείο στην οδό Φιλίππου 46, Καβάλα

ΜΙΑ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ:

Η βορειοαμερικάνικη βάση του Ελληνικού πρόκειται σύντομα να γίνει αποθήκη πυρηνικών όπλων. Ήδη έχει αποφασιστεί η απομάκρυνση επί ενάμισυ χρόνο, **όλου του πολιτικού προσωπικού της και η επάνδρωση όλων των θέσεων από στρατιωτικούς Έλληνες και ξένους.** Μετά την αλλαγή του προσωπικού, θα αρχίσουν έργα για την κατασκευή της κατάλληλης υποδομής για **αποθήκευση και χρήση πυρηνικών όπλων.** Προς το «λαό» θα δωθεί η πληροφορία ότι πρόκειται για έργα εκσυγχρονισμού των τηλεπικοινωνιακών συστημάτων της στρατιωτικής βάσης.

• Από την «Ενεργητική Αντίσταση στην κτηνωδία του κράτους» πήραμε την προκήρυξη που μοιράστηκε στην Αθήνα, στις 16/9/86, με θέμα την άποψη της ομάδας για τη στάση του κράτους απέναντι στους σεισμοπαθείς της Καλαμάτας.

ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΟΥΜΕ ΔΥΝΑΜΙΚΑ ΣΤΗ ΝΕΑ ΜΑΖΙΚΗ ΚΡΑΤΙΚΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

Ο σεισμός της 13/9 στην Καλαμάτα με τις δεκάδες θύματα και τις τεράστιες καταστροφές ξαναφέρνει στην επικαιρότητα την κρατική κτηνωδία και την αδιαφορία των εξουσιαστών απέναντι στην ανθρώπινη ζωή.

Το κράτος που υπερασπίζεται τα Τσερνομπίλ ξυλοκοπώντας, φυλακίζοντας και βασανίζοντας όσους θέλησαν να διαδηλώσουν ενάντια στην προσπάθεια του κεφαλαίου να εξαφανίσει την ανθρωπότητα, έδειξε για μια ακόμα φορά το αληθινό του πρόσωπο.

Από το 1981 είχε γίνει η προειδοποίηση για τον επικείμενο σεισμό στην Πελοπόννησο από τον καθηγητή του Πανεπιστημίου του Κολοράντο Μαξ Βις. Ξεσηκώνεται πολύς θόρυβος γύρω από την ανακοίνωση αυτή και τον Απρίλιο του ίδιου χρόνου ο Βις φθάνει στην Ελλάδα όπου εκθέτει τις απόψεις του. Τότε ο θόρυβος που δημιουργήθηκε αποσκοπούσε σε προεκλογικά οφέλη εν όψει της εναλλαγής στη διαχείριση της εξουσίας από τη ΝΔ στο ΠΑΣΟΚ. Μετά τις εκλογές το ζήτημα ξεχνιέται εφ' όσον ο σκοπός είχε επιτευχθεί. Η κερδοσκοπία ψήφων είχε αποδώσει.

Το 1985, το Σεπτέμβρη, γίνεται ο τελευταίος σεισμός στην περιοχή. Φέτος στις 25/8/86 ο καθηγητής Γεράσιμος Παπαδόπουλος ανακοινώνει ότι ο σεισμός έπρεπε να είχε γίνει εδώ και τρεις μήνες και ότι με βάση τη μελέτη της περιοχής που έχει κάνει, **ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΣΕΙΣΜΟ** στο σημείο και στην περιοχή όπου 20 μέρες αργότερα εκδηλώθηκε η καταστροφή. Την ίδια ανακοίνωση έκανε και στο γεωφυσικό-σεισμολογικό συνέδριο που έγινε στο Κίελο της Γερμανίας.

Γιατί δεν πάρθηκαν τα μέτρα;

Το κράτος του κέρδους και των Τσερνομπίλ είναι σίγουρο ότι αδιαφορεί για την ανθρώπινη ζωή. Και επί πλέον, ένας σεισμός θα έδινε τη δυνατότητα για μια προεκλογική κερδοσκοπία εφ' όσον θα παρουσιαζόνταν σαν... προστάτης όσως κτυπήθηκαν από τον εγκέλαδο. Αυτό φάνηκε από τη σύμπνοια των κομμάτων συμπολίτευσης-αντιπολίτευσης, με στόχο να κερδοσκοπήσουν και πάλι ψήφους, πατώντας πάνω στον πόνο και το αίμα των πολιτών.

ΠΕΡΙ ΕΚΛΟΓΩΝ

Για μιαν ακόμα φορά, οι αναρχικοί δεν θα ψηφίσουν στις επόμενες εκλογές. Θα επιδοθούν σε μια προπαγανδιστική προσπάθεια για να εξηγήσουν ότι το να ψηφίσουν δεν χρησιμεύει σε τίποτα. Εδώ, ανεξάρτητα απ' τα φαινόμενα, δεν πρόκειται για μια συναισθηματική αντίδραση («η κοινωνία δεν είναι καθαρή, οι αναρχικοί δε θάθελαν ν' ανακατευτούν μαζί της»), αλλά για μια στάση υπολογισμένη και ζυγισμένη εδώ και πολύ καιρό.

Για να καταλάβουμε καλύτερα τη θέση των αναρχικών απέναντι στις εκλογές, πρέπει να καταλάβουμε ότι αυτή είναι συνοπτικά η άποψή τους για τη σημερινή κοινωνία. Αυτή η τελευταία είναι οργανωμένη σύμφωνα με το σχήμα **κυβερνώντες-κυβερνώμενοι:** αυτοί που διατάζουν κι αυτοί που υπακούουν. Το παραμύθι της δημοκρατίας δεν σερβίρεται παρά με το κόλπο της ψήφου που νομιμοποιεί το σύνολο της εξουσίας που ασκούν οι κυβερνώντες με τη μεσολάβηση του Κράτους: την **κυριαρχία.**

Το Κράτος είναι κυρίαρχο, δηλαδή –για να το πούμε πιο ξεκάθαρα– τα κάποια άτομα που «αντιπροσωπεύουν», στην κορυφή της πυραμίδας, το Κράτος, που, όπως λένε μερικές φορές, το «ενσαρκώνουν», έχουν την απόλυτη δύναμη –δηλαδή, για να είμαστε σαφέστεροι, το μονοπώλιο και την αποκλειστική χρήση της ένοπλης δύναμης,– της αστυνομίας και του στρατού. Να πώς, με μερικές λέξεις, κράτος, κυριαρχία, δικαιολογείται η καταπίεση που ασκεί η μειοψηφία. Αυτή η δικαιολογία, όμως, δεν αρκούσε για να καθησυχάσει όλο τον κόσμο κι οι νομομαθείς επινόησαν αυτή την παράλογη φάρσα: κυριαρχία... του λαού.

Ο λαός είναι εκείνος που έχει την κυριαρχία! Δεν την κρατά, όμως, τη δίνει σε πληρεξούσιους. Στην ουσία, ο λαός δεν κατέχει ποτέ το υλικό μέρος της κυριαρχίας. Δεν έχει τα μέσα για να την ασκήσει, παρά μόνο μια στιγμή και μερικά. Δεν έχει τα μέσα για να ελέγξει την άσκησή της.

Πρέπει, τώρα, να δούμε το εκλογικό σύστημα ως **νομικό μηχανισμό.** Και στη συνέχεια να προσπαθήσουμε να το επανεντάξουμε μέσα στο **γενικό του πλαίσιο** για να δούμε καθαρότερα το ρόλο και τη συμπεριφορά του.

«Η διενέργεια των εκλογών συνίσταται εις το ότι, δια της ψήφου, δίδει τις μίαν εντολήν». Στην πραγματικότητα, υπάρχουν δυο μηχανισμοί που πρέπει να διακρίνουμε:

1. Η ψήφος: Κατά το λεξικό Λαρούς, η ψήφος είναι μία ευτυμηγορία, μια ευχή που απαγγέλλει καθένα από τα πρόσωπα που καλούνται να εκφράσουν μια γνώμη.

Για να είμαστε σαφείς, δεν είναι η ψήφος εκείνη με την οποία τα έχουν οι αναρχικοί, είναι η εντολή, η μνημειώδης βλακεία που αντιπροσωπεύει μέσα στη σημερινή κοινωνία, η ψευτο-ανάθεση από το «λαό» της υποτιθέμενης «κυριαρχίας» του.

Το να ψηφίζεις, από μόνο του, δεν έχει τίποτε το «αξιόμεμπτο», στα μάτια των αναρχικών. Τι το πιο φυσιολογικό απ' το να εκφράζεις μια γνώμη μ' ένα ψηφοδέλτιο. Στις εκλογές, όμως, η ψήφος δεν χρησιμεύει για να εκφράσει κανείς μια γνώμη, χρησιμεύει για να αναθέσει μιαν εντολή.

2. Η εντολή: Το ψηφοδέλτιο είναι μια εντολή εν λευκώ. Ο υποψήφιος δεν δεσμεύεται σε τίποτε απ' το πρόγραμμά του (που, στην πραγματικότητα, δεν το υλοποιεί ποτέ). Αυτή η εν λευκώ εντολή, όμως, καθώς είδαμε, του εμπιστεύεται την απόλυτη εξουσία, την κυριαρχία.

Αυτοί, στους οποίους ο «λαός» αναθέτει την «κυριαρχία» του, δεν λογοδοτούν ποτέ.

Δεν υπάρχει κανένα παράδειγμα καταδίκης κάποιου πολιτικού ιθύνοντος για τα σφάλματά του, ούτε για τον αποδεδειγμένο δόλο του.

Ο πολίτης δεν μπορεί να ανακαλέσει την εντολή του παρά μόνο σε καθορισμένα χρονικά διαστήματα, τα οποία δεν μπορεί ούτε καν να επιλέξει, εφόσον οι «αντιπρόσωποί» του είναι εκείνοι που αποφασίζουν το ποια στιγμή είναι ευνοϊκή για την ανανέωση της εντολής τους.

Το εκλογικό σύστημα δεν μπορεί να είναι ένα τεχνικό μέσο εκλογής υπευθύνων. Υπάρχει, ωστόσο, κάποιος λόγος για όλη αυτή τη σπατάλη χρόνου και χρήματος, την οποία συνεπάγεται μια εκλογική εκστρατεία. Αυτό που δεν αποτελεί παρά έναν εντελώς απλοϊκό νομικό μύθο, γίνεται στη ζωή μια σημαντική επιχείρηση ψυχολογικής τοξίνωσης. Αν η εξουσία της άρχουσας μειοψηφίας ασκούνταν χωρίς καμιά μάσκα, σύντομα θα γινόταν ανυπόφορη για τους περισσότερους ανθρώπους. Έτσι η εξουσία υποκρίνεται ότι ασκείται εν ονόματι των ίδιων των κυβερνωμένων. Περ' απ' αυτό πρέπει κάθε τόσο να τους δίνει την εντύπωση ότι **συμμετέχουν.**

Πρόκειται για το κλασικό παραμύθι της νεράϊδας που δίνει σε κάποιον το μαγικό ραβδί της: κάνε μιαν ευχή, κλπ. Πολύ συχνά η ευχή στρέφεται ενάντια σ' αυτόν που την έκανε, και το μαγικό ραβδί επιστρέφει σε πιο ικανά χέρια. Για μια μέρα ο απλός εργάτης μπορεί να έχει την εντύπωση ότι κατέχει την εξουσία. Για μερικές εβδομάδες, όλοι οι πολιτικοί όλων των κομμάτων, «επαναστατικών» και μη, θα προσπαθήσουν να τον κάνουν να πιστέψει πως είναι σπουδαίος, πως η γνώμη του μετράει. Πετυχαίνει γενικά αυτή η επιχείρηση; Και ναι και όχι: ναι, εφόσον το 50% των ανθρώπων ψηφίζουν όχι, επειδή το ποσοστό αποχής είναι ενοχλητικό και πάνω απ' όλα επειδή οι περισσότεροι από κείνους που ψηφίζουν, το κάνουν χωρίς ενθουσιασμό, απλά, επειδή πρέπει να κάνουν κάτι. Για πολλούς απ' αυτούς, η ζωή αναλαμβάνει να τους ξαναφέρει στην πραγματικότητα.

Για τους αναρχικούς, λοιπόν, οι εκλογές είναι κύρια ένα είδος διευθυνόμενου, ανοιχτού κοινωνιο-δράματος, στο οποίο το σύνολο καλείται να συμμετάσχει, για να ξαναγυρίσει έπειτα με μεγαλύτερη όρεξη στη δουλειά. Τότε, όμως, που βρίσκεται η εξουσία; Στα χέρια μιας μετριοπαθούς και διακριτικής κοινωνικής ομάδας, η οποία τόσο στην Ανατολή όσο και στη Δύση, κάνει ό,τι μπορεί για να εξηγήσει πως δεν υπάρχει.

(Απόσπασμα από το «ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ», εκδόσεις «Ελεύθερος Τύπος»)

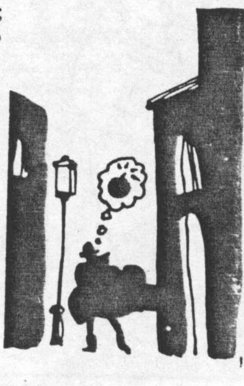
Το κείμενο «Περί Ιδιοκτησίας» του τεύχους Νο 6 ήταν απόσπασμα από το βιβλίο «Τί είναι ο αναρχισμός» Εκδόσεις Ελεύθερος Τύπος.

συνέχεια από 1

αφεθεί ελεύθεροι, το κράτος θεωρεί αυτούς τους δύο, παιδιά 17 και 18 χρόνων, επικίνδυνους για τη δημόσια τάξη και ασφάλεια.

Κάποια στιγμή, βέβαια, η υπόθεση αυτή θα φτάσει στο ακροατήριο κάποιου δικαστηρίου, και κάποια στιγμή ο Κώστας κι ο Πασχάλης θα βγουν από τις φυλακές. Ποιος όμως, από τους υπεύθυνους, θα πληρώσει και πόσο για την οριστικά κλονισμένη σωματική και ψυχική τους υγεία; Ποιος θα πληρώσει για το γκρέμισμα των 17χρόνων και 18χρόνων ονείρων τους; Θα πληρώσουν οι ίδιοι που πλήρωσαν για τις δολοφονίες του Τσιρώνη, του Κουμή, της Κανελλοπούλου... κλπ, δηλαδή ΚΑΝΕΝΑΣ.

Δεν θα ασκήσουμε κριτική στην Ελληνική δικαιοσύνη γιατί δεν αξίζει τον κόπο, αλλά και γιατί την ασκεί από μόνη της. (βλέπε Χρυσούλα Γιαταγάνα).

Θα απαιτήσουμε όμως την άμεση και χωρίς όρους αποφυλάκιση των δύο κρατουμένων.

«Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ» δεν αποτελεί προϊόν που υπόκειται στους εμπορικούς νόμους και ως εκ τούτου δεν απαιτείται για την απόκτησή του η καταβολή δραχμικού αντίτιμου. Η συνέχεια ης έκδοσής του διασφαλίζεται με την εθελοντική προσφορά χρημάτων, εργασίας, κειμένων και ιδεών και όχι με την υποχρεωτική χρηματοδότηση που επιβάλλει η οποιαδήποτε τιμή πώλησης. «Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ» δεν είναι φορέας απόψεων μίας αναρχικής ομάδας. Κοινή αντίληψη όσων προσφέρουν για την έκδοση, είναι η ανάγκη διεύρυνσης της αναρχικής-αντιεξουσιαστικής πληροφόρησης, έξω και πέρα από τους κρατικούς και εμπορικούς νόμους, ως γνήσιο δημιούργημα της κοινωνικής εξέγερσης. Για την εγκαθίδρυση ενός κοινωνικού συστήματος που θα στηρίζεται στην αμοιβαία βοήθεια και την εθελοντική συνεργασία των μελών της. Ενάντια σ' όλες τις μορφές διακυβέρνησης και οικονομικής καταπίεσης.